నీళ్లు

యెండ మండిపోతోంది. వేడి గాలి వీస్తోంది. తారురోడ్డు సెగలు కక్కుతోంది. పట్నానికి పదిహేను మైళ్ళ దూరంలో అందమైన 'యింఫాలా కారు' ఆగిపోయి వుంది. దాని యాజమానురాలైన కిరణ్మయి కారుని కదిలించాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తోంది. యెన్నోమైళ్ళు యెంతోవేగంగా దూసుకుపోయే కారు అర అంగుళం కూడా 'కదలను' అన్నట్లు మొండికేసింది!

అయిదు లక్షలకి అధికారిణో అయిన కిరణ్మయి డ్రైవరు లేకుండా ఇలా ప్రయాణం యెప్పుడూ చేయదు. కిరణ్మయి భర్త మన్‌మోహన్ అసలు ఇలా ఒంటరిగా వెళ్ళనీయడు.

"నీకెంత బాగా డ్రైవింగ్ వచ్చినా 'సిటీ' బైటకి మాత్రం వెళ్ళకు. కారు "కాస్త'ట్రబుల్' యిచ్చినా ఇబ్బందిపడి పోతావు," అని మెత్తగానే గట్టిగా మందలిస్తాడు. ఇవాళ ఆయన 'టూర్' వెళ్ళటం డ్రైవరు శలవు పెట్టడం సిటీకి ఇరవై మైళ్ళ దూరంలో వున్న ఫ్రెండ్స్ విందుకి పిలవటం వల్ల కిరణ్మయి ఒంటరిగా వెళ్ళక తప్పలేదు. అయితే యెనిమిదేళ్ళ యేకైక పుత్రుడుని వెంట తీసుకుని బయలుదేరింది. కారు కాస్తా గమ్యం చేకుండానే మద్యలో ఆగిపోయింది.

బాబు డోర్ తీసుకుని కిందకి దిగాడు.

"మమ్మీ! కారు కదలటంలేదు యిప్పుడెలా" అందంగావున్న బాబు అమాయకంగా అగడిగాడు.

"కదులుతుంది బాబూ! మరేం పర్లేదు" కొడుక్కి ధైర్యం చెప్తోందికానీ లోపల భయంగానేవుంది. కారుని పరీక్షిస్తోంది.

"మమ్మీ-వాటర్" యెండవైపు కళ్ళు చిట్లించి చూస్తూ ముఖాన పట్టిన చెమటని కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుంటూ అడిగాడు.

కిరణ్మయి చుట్టూ చూసింది. యెక్కడా నీళ్ళు వున్న జాడ కన్పించటంలేదు. రోడ్డుకి యిటూ, అటూ కొండలు తప్ప మరేంలేవు. ఆ దారివెంట యెవరూనడవటం లేదు. ఓ పావుగంటం క్రితం కాబోలు రెండెడ్లబళ్ళు నాలుగు వెళ్ళటం చూసిన గుర్తు వచ్చింది! అసలు కిరణ్మయికి కారులో పోతూవుంటే నాటుబళ్ళు అడ్డంవస్తే చాలు చెడ్డ చికాకు వచ్చేస్తుంది.

మెల్లగా సాగిపోయే ఆ బళ్ళూ వాటిమీద కూర్చున్న నీరకావి బట్టల ఆసాములూ వాళ్ళ చేతుల్లో వుండే బారెడు చుట్టలూ చూస్తే తగని అసహ్యం వేస్తుంది కిరణ్మయికి.

'మన ఇండియా ఇంకా ఈ నాటుబళ్ళ మీదే నడుస్తోంది. ఇదే ఫారిన్ అయితే ఇలాంటి బళ్ళు మ్యూజియంలోకూడా కన్పించవు. అనుకుని విసుక్కుంటుంది. అసలు వీళ్ళు మనుషులేనా! ఏం జీవితాలు వీళ్ళవి ఛీఛీ! ఇంతకుమించి ఆలోచించటానికే విసుగు.

కిరణ్మయికి అందం వుంది. ఆస్తి వుంది. భర్తకి హోదా వుంది. అంతకి మించి అతని ప్రేమ వుంది. రత్నం లాంటి ఒకే ఒక అబ్బాయి వున్నాడు. ముద్దుగా, బొద్దుగా, తెలివిగా వుంటాడు బాబు. ఆమెకి అయిదంతస్తుల మేడవుంది. యింపాలా కారు వుంది. జల్సాగా తిరగటానికి ఫ్రెండ్స్ (ఆడా,మగా) వున్నారు. చూడటానికి సినిమాలు డాన్సు ప్రోగ్రాములూ వున్నాయి. యిన్ని వున్నా ఆమెకి మధ్య మధ్యఅశాంతి కూడా వుంటూ వుంటుంది. అసలు ఈ అశాంతి యెప్పుడెప్పుడంటే.

తన యిల్లులాంటి యిల్లు మరెవరికన్నా వున్నదని చూసినప్పుడు; తన కారులాంటి కారు మరొకరు కొనుక్కున్నప్పుడు, తను కట్టుకునేలాంటి చీరెలు మరొకరు కట్టుకున్నది చూసినపుడు, తన బాబులాంటి ఏకైక పుత్రుడు యెవరికైనా వున్నది చూసినప్పుడు చాలా చాలా అసహనంగా "ఫీల్" అవుతుంది కిరణ్మయి.

ఈ అశాంతి నుంచి బైటపడటానికి చాలా కష్టపడవల్సి వస్తుంది. అతిసుకుమారురాలు అయిన కిరణ్మయి. అసలు కిరణ్మయి యిల్లుదాటి యెక్కడికి వెళ్ళినా హ్యాండ్‌బ్యాగ్‌లో చాలా డబ్బు ఉంచుకుంటుంది. ఈ డబ్బు అనేది దగ్గర వుంటే 'ఈ ప్రపంచంలో కొనలేనిది ఏదీ లేదు' అనేనమ్మకం.

అలాగే ఈ రోజు కిరణ్మయి హేండ్‌బ్యాగ్‌లో చాలా నోట్లున్నాయి. కానీ తన కొడుకు "దాహం" అని అడిగితే చూపు అందినంత దూరంలో నీళ్ళు మాత్రం

కన్పించటంలేదు. ఇటూ, అటూ చూస్తోంది వేడిగాలికి ముఖం అంతా మండుతూన్నట్లుంది. ఇంత యెండలో ఇక్కడ నీళ్ళు ఎలా దొరుకుతాయి అని ఆలోచిస్తోంది. ఆలోచనల్లో ఒక నెల క్రితం జరిగిన విషయం గుర్తుకి వచ్చింది.

డైనింగ్ టేబిల్ దగ్గర కూర్చుని ఆదరా బాదరాగా టిఫిన్ తింటూనే దిన పత్రిక చదువుతూ మన్‌మోహన్ చెప్పిన ఒకవార్త గుర్తుకు వచ్చింది. "కిరణ్! ఈ వార్త చదివావా! మన సిటీకి పదిహేనుమైళ్ల దూరంలో వున్న చిన్న గ్రామాల్లో ప్రజలు తాగే నీళ్ళు లేక ఎంతో అవస్థ పడిపోతూన్నరట" అంటూ వాళ్ళు పడే కష్టాలని వర్ణించి చెప్తూ "పాపం వాళ్ళు కాలి నడకన తాగే నీళ్ళకోసం మూడు నాలుగు మైళ్ళు వెళ్ళవల్సి వస్తుందట. పాపం ఎంత కష్టపడుతున్నారో."

అంటూ వాచ్ చూసుకుని "అరెరె! టైము అయిపోయింది త్వరగా నాయర్‌ని కాఫీ ఇవ్వమను" అంటూ తింటూన్న టిఫిన్ వదిలి చెయ్యి కడిగి లేచి డ్రెస్సింగ్ టేబిల్ ముందు నిల్చుని కోటూ, నెక్‌టై సరిచూసుకుని నాయర్ అందించిన కాఫీ తాగుతూ వుండగానే "ఫోన్ కాల్" రావటంతో ఆ కప్పు అక్కడే వదిలేసి ఫోనులో అవతలవారితో మాట్లాడి అటునించి అటే కారులో వెళ్ళిపోయాడు.

కిరణ్మయి పేపర్ అందుకుని మరోసారి చదివి పెద్దగా నవ్వుకుంది. వీళ్ళకి నీళ్ళే లేవుట! యెందుకనీ! పేదరికం కారణంవల్ల కావచ్చు. కానీ నాకు ఈ యింట్లో యే కుళాయి దగ్గరకివెళ్ళి తిప్పినా ధనాధనా నీళ్ళు ప్రవహంలా వురుకులూ పరుగులతో వస్తాయి. డబ్బు నీళ్ళనే కాదు మరేదైనా సృష్టిస్తుంది. అనుకుంటూ యింట్లోని అన్ని పంపులూ తిప్పేసింది. ప్రవాహంలా వచ్చేనీటిని చూస్తూ నవ్వుకుంది.

నీళ్ళు వేస్టుగా పోతున్నశబ్దానికి నౌకర్లు వచ్చి పంపులు కట్టేయబోతూ యజమానురాలిని చూసి వెనక్కి వెళ్లిపోవటం చూస్తే మరీ సంతోషంగా అన్పించింది.

కిరణ్మయికి ఆ విషయం హఠాత్తుగా యిప్పుడు గుర్తుకు వచ్చింది. "మమ్మీ వాటర్"అంటున్నాడు బాబు మళ్ళీ.

ఈ కారు ఇలా మధ్యలో ఆగిపోతుందేమో అనుకుంటే ఓ కూజాడు నీళ్ళు వెంట తెచ్చి వుండేది. కానీ అనుకోకుండా ఇలా జరిగింది. ఇప్పుడెలా. ఎండతీవ్రత మరీ హెచ్చుతోంది. కిరణ్మయి ఆ ఎండలో నిల్చోలేకుండా వుంది. కొడుకు ముఖం వాడిపోయి వుండటం చూస్తే గుండెపిండేసినట్టుగా వుంది.

"ఇదేమిటి! యెప్పుడూ ఇలా జరగలేదే! నాకు..... నాకు ఒక్క గ్లాసుడు నీరు దొరకదా!"

ఆమెలోని 'అహం' దెబ్బతింటోంది. తన ఐశ్వర్యం అంతా కట్టకట్టుకుని కళ్ళలో మెదిలింది. కానీ ఏం ప్రయోజనం. ఈ రోడ్డుమీద అసలు మనిషి సంచారమే లేనట్టుంది. బహుశా ఈ యెండకి భయపడి యెవ్వరూ నడవటంలేదేమో.

తల తిప్పి ఇటూ అటూ చూస్తోంది. దూరంగా ఏదో లారీ వస్తున్న శబ్దం అయి ఆశగా చూస్తూ ఆపమని చేతులు వూపుతూనిల్చుంది. ఆ లారీ వేగంగా వెళ్ళిపోయింది. దారిలోని యిసుక గాలిలో కల్సివచ్చి కిరణ్మయి ముఖాన పడింది.

"ఛీఛీ" ముఖం రెండు చేతులతోనూ కప్పుకుంది. కోపం వుధృతంగా వచ్చేసింది కానీ, ఆకోపం వల్ల ప్రయోజనం యేమిటి! అప్పటికే లారీ చాలా దూరం వెళ్ళిపోయింది.

"మమ్మీ నీళ్ళు" తడారిపోయిన పెదవులని నాలికతో తడుపుకుంటూ అడిగాడు ఖరీదైన బట్టలు వేసుకున్న బాబు.

"ఇస్తాను బాబూ! యిప్పుడే యిస్తా" కారు కదపటం తన వల్ల కాదు అన్న నిర్ధారణ చేసుకొని లోలోపల గాభరాపడి పోతూనే పైకి కొడుక్కి ధైర్యం చెప్తోంది.

"ఇంకా యెప్పుడూ" బాబు ఏడుపు మొదలుపెట్టాడు.

"అరెరె! ఏడవకు నాయనా!"

"నీళ్ళు లేవుగా-ఎలా యిస్తావు మమ్మీ నువ్వు అబద్ధాలు చెప్తున్నావు."

కిరణ్మయి కొడుక్కి ఏం జవాబు చెప్పాలి అని తికమక పడిపోయింది. మరిపించాలని ప్రయత్నించింది. కానీ ఆ యెండకి తనకీ దాహంతో నోరు యెండి పోతోంది. ఒక్క గ్లాసుడు నీళ్ళు కావాలి, ఒకే ఒక్క గ్లాసుడు నీళ్ళు, కానీ యెలా.

ఛీ, ఈ కారు యిక్కడిలా ఆగిపోకపోతే ఈ పాటికి ఇల్లుచేరుకుని వుండే దాన్ని అనుకుంది. తన కారునీ తననీ చూస్తేచాలు వాళ్ళు:తా పడి చస్తారు. "కిరణ్మయి వచ్చింది" అంటూ, ఒకర్ని ఒకరు తోసుకుంటూ వచ్చి పలకరిస్తారు. "కాఫీ కావాలా! హార్లిక్స్‌కావాలా కోకో కోలా కావాలా?!

ఇలాంటి ప్రశ్నలతో ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తూ తన కట్టుకున్న చీరనీ మాచింగ్, నగలనీ చూసీ చూడనట్లుగా చూస్తారు. అబ్బ యెంత బాగున్నాయో! అన్నట్లున్న ఆ కళ్ళలోని మెరుపుని తను చూసీ చూడనట్లు నటిస్తూ కబుర్లలో పడుతుంది. వాళ్ళలో కొందరు ప్రశ్నించరు- అలాంటి వాళ్ళని చూస్తే తగనిచికాకు కిరణ్మయికి.

నేనింకా రాలేదని అందరూ యెదురుచూస్తూ వుంటారు. అలా వాళ్ళని నిరీక్షింపచేసి కాస్త ఆలస్యంగా వెళ్ళటంలో యెంత ఆనందం వుందో కిరణ్మయికి బాగా తెల్సు. యివాళా అలాగే చాలా ఆలస్యంగా బయలుదేరింది.కానీ కాస్త ముందుగా

బయలుదేరివుంటే కనీసం వాళ్ళ యింటకి వెళ్ళే గెస్ట్‌ల కార్లు అన్నా యీ దారిలో కన్పించి ఉండేవి. వాళ్ళు కాస్త హెల్ప్ అయినా చేసి ఉండేవారు. అనుకుంటూ జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా కాస్త ఫీలయింది కిరణ్మయి 'లేట్'గా బయలుదేర కూడదు అనుకుని.

"మమ్మీ దాహం. నోరెండిపోతోంది." కిరణ్మయి ఆలోచనల నుంచి బైటపడింది. యింత ఎండలో నీళ్ళు దొరికేలా లేవు. అవి దొరక్కపోతే! బాబు నోరు యెండిపోతే! కిరణ్మయి గుండె గుబగుబ లాడింది. వళ్ళంతా చెమటలు ధారగా కారు తున్నాయి. కట్టుకున్న సరికొత్త పట్టుచీర మరీ బరువుగా అన్పిస్తోంది. బాబు "నీళ్ళు-నీళ్ళు" అంటూన్నాడు. పెద్దగా అరిచి అరిచి యింక ప్రాణం శోష వచ్చినట్లుగా అయి హీనస్వరంతో "నీ...ళ్ళు..... నీళ్ళు" అంటున్నాడు. కిరణ్మయికి కన్నీళ్ళు వుబికి వచ్చాయి.

పాడు యెండ, ప్రాణం తీస్తోందే! భగవాన్ యిప్పుడెలా!

కళ్ళు తుడుచుకుంటూ మళ్ళీ ఆశగా చూసింది కన్పిస్తూన్నంతవరకూ.

దూరంనుంచి తనవైపుగా యిద్దరు నడచి వస్తున్నారు. ఒక వయస్సుమళ్ళిన అరవైయేళ్ళ ముసలాయన యెండ తగలకుండా గొడుగుని యెత్తి పట్టుకున్నాడు నెత్తిమీద నీళ్ళ కుండతో నడవలేక నడిచి వచ్చే వయస్సు మళ్ళిన ముసలామెకి. అతని భార్య కాబోలు అనుకుంది కిరణ్మయి!

వాళ్ళిద్దరూ దగ్గరగా వచ్చారు. తెల్లగా మెరిసిపోయే కారునీ శ్రీమంతురాలులా కన్పించే కిరణ్మయినీ ఓసారి యెగాదిగా చూసి మళ్ళీ ముందుకు సాగుతూన్నారు. ముసలామె అతుకుల చీరె ముసలాయన కొర్రులు పట్టిన పంచె వారి స్థితిని తెలియ చేస్తునే వుంది. కిరణ్మయి వాళ్ళు పల్కరిస్తారని ఆశపడింది. వాళ్ళు మౌనంగా వెళ్ళిపోవటం చూసి లోలోపల 'అహం' మూలుగుతున్నా తగ్గించుకుని.

"ఇదిగో ఓ ముసలాయనా!" అంటూ కేకపెట్టింది. అతను ఆగి వెనక్కి తిరిగి చూస్తూ "ఏమ్మా నన్ను పిల్చారా?" నమ్మలేనట్లు చూస్తూ అడిగాడు.

"నిన్నే ఇలా రండి యిద్దరూ."

చాలా దూరం నుంచి నడిచిరావటం వల్ల వచ్చిన అలసట వాళ్ళ ముఖాల్లో స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది. అయినా దగ్గరగా వచ్చారు.

"ఆ కుండలోవి నీళ్ళేనా?"

"అవును. తాగే మంచినీళ్ళు"

కిరణ్మయికి వాళ్ళని అడగాలంటే యింకా అభిమానంగానే వుంది. బాబుతోట కూర కాడలా వేలాడుతూ వెళ్ళి కారులో పడుకుండిపోయాడు. పది నిమిషాల క్రితం.

యెండిపోతూన్న పెదవులని నాలికతో తడుపుకుంటూ కారు అద్దంలోనించి తల్లినీ, వాళ్ళనీ ఆశగా చూస్తూ మెల్లగా లేచి కూర్చున్నాడు.

"యిదిగో చూడండి. మాకారు ఎందుకో కదలటం లేదు. మాకు చాలా దాహం వేస్తోంది కాసిని నీళ్ళు యివ్వండి" అంది యెలాగో

"యేమిటీ? నీళ్ళా? యివ్వాలా అమ్మో" ముసలామె కళ్ళు యింతింత చేసుకొని అపురూపమైన వస్తువుని పట్టుకున్నట్లుగా నీళ్ళ కుండనిగట్టిగా పట్టుకుని అంది. కిరణ్మయిని క్రిందినించి పైకి ఓమారు పరీక్షగా చూసింది. అంతే ముఖం తిప్పేసుకుని మొగుడితో 'పద పోదాం' అంది.

కిరణ్మయి గుండె దడదడ లాడింది. గాభరాగా చేతిలోని బ్యాగ్ తెరచి రెండు నోట్ల కట్టలు తీసి ముసలాయనకి అందిస్తూ.

"యిదిగో మీరు నీళ్ళు నాకు వూరికే యివ్వనక్కర్లేదు. ఈ డబ్బు తీసుకుని యివ్వండి" అంది. ముసలాడు నవ్వేశాడు. కిరణ్మయి వైపు ఓమారు నిశితంగా చూశాడు.

"చూడమ్మా! ఆ డబ్బు మాకెందుకూ! వూరు పొమ్మంటోంది. కాడి రమ్మంటోంది. యిపుడు ఆ డబ్బుతో మేం యే సుఖాలు కొనుక్కోవాలిగనక. శానాదూరం యెండలో నడిచి వెళ్ళి నీళ్ళు తెచ్చుకోవాలి. ఈ ముసలిదాన్ని ఈ నీళ్ళ కోసం చాలా కష్టపెడుతన్నా యిప్పటికే. ఈ నీళ్ళు దాచుకుని నాలుగు రోజులు తాగాలిమేం. మీరంటే డబ్బున్న మారాజులు. యేది కావాలన్నా కాళ్ళ దగ్గరకి తెప్పించుకోగలరు. కనకమేం పోతున్నాం పదవే."

యిద్దరూ రెండడుగులు ముందుకు వేశారు. కిరణ్మయి యెండకి కందిపోయిన ముఖాన్ని కర్చీఫ్‌తో తుడుచుకుంటూ-

"బాబ్బాబు! పోనీ నాబాగ్‌లో వున్న డబ్బంతా యిచ్చేస్తాను. కాసిని నీళ్ళివ్వండి. బాగ్‌లోని అయిదు వందలూ కర్చీఫ్‌లోకి వంచి మూటలా పట్టుకుని ఇవ్వబోయింది.

ముసలామె ముఖం చిట్లించింది. కోపంతో కస్ మంది.

"యిదిగో! ఆ డబ్బు అంటే పడిచచ్చేది మీలాంటి భాగ్యవంతులే. ఆ డబ్బు ఇంకా ఇంకా కూడేసుకుని దాంతో సుఖాలు కొనుక్కోవాలనీ పిల్లలకి డబ్బు పాతర్లు వేసి అప్పగించాలనీ వ్యామోహపడతారు. చూడూ ఆ 'డబ్బు' అంటే మాకేం విలువ లేదు. యెందుకంటే మాకు ఆశలు లేవు గనక. ఆ డబ్బుతో అసలు కావల్సినదేదీ కొనలేం గనుక. ప్రాణానికి ప్రాణంగా పెంచిన కూతురు ప్రాణంపోతూంటే ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళటానికి ఈ రోడ్డు మీదే నీలాంటి వాళ్ళ కార్లు ఎన్నిపోతున్నా ఆపమని

కథా నిలయం
830

ప్రాధేయపడి అడ్డంపడ్డా మామీద దుమ్ముకొట్టి వెళ్లిపోయిన మానవత్వంలేని మీ భాగ్యవంతులంటే నాకు మంట. మీ డబ్బు అంటే నాకు మంట. ఆలస్యంగా ఆసుపత్రికెళ్లినా నా కూతురి ప్రాణాల్ని రక్షించలేక పోయిందీ డబ్బు. ఎందుకది. ఏం జేసుకోను. అందుకే అది మాకొద్దు."

కిరణ్మయికి ముసలామె మాటలు చెవికి ఎక్కటంలేదు. అసందర్భంగా మాట్లాడుతోంది అన్న కోపం వచ్చేస్తోంది. అయినా నిగ్రహించుకుంటోంది. ముసలాయన్ని బ్రతిమిలాడింది.

"చూడమ్మా అసలే దీనికి శక్తిలేదు. లేకుంటే ఈ కుండెడు నీళ్ళూ నీకిచ్చి మళ్ళీ తెచ్చుకునే వాళ్ళం. మావూరి చుట్టుపట్ల నాలుగు మైళ్ళ దూరంలో నీటిచుక్క తాగేందుకు దొరకటంలేదు."

"బాబూ పోనీ ఈ డబ్బుతో బాటునా ఈ నగలన్నీ కూడా యిచ్చేస్తాను యివన్నీ చాలా ఖరీదైనవి. చాలా డబ్బు వస్తుంది" నగలన్నీ తీస్తోంది కిరణ్మయి.

ముసలాయన చిరునవ్వు నవ్వాడు.

"చూడమ్మా దాహాన్ని 'నీళ్ళు' తీరుస్తాయి కానీ ఈ డబ్బు ఈ క్షణంలో దాహాన్ని దీర్చలేదు కదే!"

కిరణ్మయి ముఖం నల్లగా మాడి పోయింది.

"అయ్యా! నేను నీళ్ళు అడిగేది నా కోసం కాదు. అదిగో అటు చూడండి ఆ కారులో పడివున్న నా ప్రాణానికి ప్రాణమైన యెనిమిదేళ్ళ పసివాడికి. దాహంతో నోరెండిపోయి శోష వచ్చి పడిపోయేందుకు సిద్ధంగా వున్నాడు. మీకు నమస్కారం చేస్తాను. నా బిడ్డకి కాసిని నీళ్ళివ్వండి."

బాబు ఇందాకటినించీ ఆశగా చూసి చూసి విసుగెత్తి యెలాగో నడిచి దగ్గరకి వచ్చేస్తున్నాడు. ముసలామె నెత్తిమీద వున్న నీళ్ళకుండవైపు ఆశగా చూస్తూ "మంచినీళ్ళు... నీళ్ళు..." అంటూ ఆమె దగ్గరగా వచ్చేడు.

ముసలామె బాబుని తదేకంగా చూస్తూ వుండిపోయింది. బాబుతెల్లని ముఖం వడిలిపోయి వుంది. వేడి గాలికి పెదవులు తడారిపోయి వున్నాయి. ముసలామె మనస్సులో జాలికాస్త కాస్తగా చోటు చేసుకుంటూ ఉంది. అయ్యో చిన్నారి బాబు నోరెండిపోతోందా!

ముసలి దంపతులు ఆలోచనలో పడ్డారు. ఆమె భర్తవైపు చూస్తూ "ఇదిగో కుండ సాయంపట్టు దించుదాం" అనటం తడవుగా ఆయన గొడుగు ముడిచి నీళ్ళ

కుండ దింపటానికి సాయపడ్డాడు. ముసలామె వళ్ళంతా అప్పటికే చెమటలు కారి పోతున్నాయి. ఒక పక్క కుండ బరువుకి ఆయాసం వస్తూంటే రొప్పుతూ రెండు చేతులూ ముంచి నీళ్ళు తీసి,

"రా నాయనా! నీళ్ళు తాగు" అంటూ అతని నోటికి అందించింది. అలా నాలుగు దోసిళ్ళు తాగేశాడు. పోవల్సిన ప్రాణం తిరిగి వచ్చినట్లు అయి కళ్ళు సంతోషంతో మెరుస్తూంటే "మమ్మీ! నీకూ నీళ్ళు కావాలా!" స్థాణువులా నిల్చుని అదంతా చూస్తున్న తల్లివైపు తిరిగి అడిగాడు.

"కావాలి" అన్న మాట పెదవులవరకూ వచ్చి ఆగిపోయింది. ముసలాయన కుండ యెత్తి మెల్లగా కిరణ్మయి చేతిలో నీళ్ళు వంపాడు.

ముసలామె! "నీళ్ళు చాలునా బంగారు బాబూ, అంటూ ముద్దుగా అడుగుతోంది. చాలు' అంటున్నాడు బాబు.

"ఆ... యెండెక్కిపోయింది. పదపోదాం" భర్త అనటంతో.

"కుండ యెత్తు! ఆ... బాబూ వెళ్ళి వస్తా" అంటూ బయలుదేరింది.

ముసలాయన యథాప్రకారం చిల్లుల గొడుగు తెరిచి ఆమెకి నీడపడుతూ వెంట నడుస్తున్నాడు.

ఆ యిద్దరికీ కిరణ్మయి కృతజ్ఞత చెప్పాలనుకుందే కానీ పోవల్సిన ప్రాణం నిల్చి బాబు సేదతీరిన ఆనందంతో క్షణం ఆ మాట మరిచింది. వెంటనే గుర్తుకి వచ్చి చూసేసరికి వాళ్ళిద్దరూ దూరంగా వెళ్ళి పోతున్నారు.

"అరె! కనీసం డబ్బు అయినా తీసుకోలేదే" అనుకుంది.

ఇంతలో ఓ ఫియట్ కారు స్పీడుగా వెళ్ళిపోతూ కిరణ్మయి చేతులు వూపటంతో ముందుకుపోయినా మళ్ళీ అలాగే వెనక్కి వచ్చి ఆగింది. అందులోనించి డ్రైవర్ కిందకి దిగాడు. వెనక సీటులో సూటులో వున్న యువకుడు కళ్ళద్దాల తోనే చూశాడు ప్రశ్నార్థకంగా.

కిరణ్మయి చెప్పింది. డ్రైవర్ కారు దగ్గరికి నడిచాడు. అతనూ డోర్ తెరుచుకుని దిగి కిరణ్మయి కారు దగ్గరికి నడిచి వంగి మిషన్‌లు చూస్తూ డ్రైవర్‌కి ఏదో చెప్పాడు. డ్రైవర్ ఏదో సర్ది.

'కారు స్టార్ట్ చేయండి' అనటం తడవుగా కిరణ్మయి డ్రైవింగ్ సీటులో కూర్చుంది.

కారు స్టార్ట్ అయింది కిరణ్మయి సంతోషానికి హద్దులేదు. మామూలు ధైర్యం, యేదో కొత్త శక్తీ వచ్చేశాయి. అమ్మయ్య అనుకుని తల యివతలపెట్టి సూటు యువకుడికి థ్యాంక్స్ చెప్తూ తన వివరాలు చెప్పాలనీ అతన్ని తన యింటికి టీకి రమ్మని పిలవాలనీ యెన్నో అనుకుంది, కానీ అతను అసలు మాట్లాడేందుకే అవకాశం యివ్వకుండా-

"వస్తాం" అని కారులో వెళ్ళి కూర్చుంటూ వుంటే,

'మెనీ మెనీ థ్యాంక్స్" అంది చిరునవ్వుతో.

"ఇది చాలా చిన్న విషయం. ఈ ప్రయాణాల్లో సాటి వాళ్ళకి చేయవల్సిన కనీస ధర్మం. ఇందుకు థ్యాంక్స్ అన్నిసార్లు చెప్పటం యెందుకు మరి వస్తాం". అనటం తడవుగా ఆ కారు వెళ్ళిపోయింది.

బాబు సంబరపడిపోతూ "మమ్మీ కారు పోనివ్వు" అంటూ త్వరపెడుతున్నాడు.

"మనిషి కనీస ధర్మం" అనేమాట జరిగిపోయిన యెన్నో విషయాలని గుర్తుకి తెస్తోంది. నీ వెంతవరకూ కనీస ధర్మాన్ని నిర్వర్తించావు అని నిలదీస్తోంది మనస్సు.

మనిషిలో దయా ధర్మం లేకపోతే యివాళ యిక్కడ బాబు యేమైపోయి వుండేవాడు. ఈ కారు కదిలి వుండేదా! కదలకుంటే యిద్దరం యేమై వుండేవాళ్ళం.

ఇలాంటి యెన్నో ఆలోచనలు ఆమెని చుట్టుముట్టాయి. "ఆ.... ఈ కారు చెడటం వల్ల కానీ... లేకుంటే..." అన్న యెప్పటి 'అహం' మనస్సుని ఆక్రమించుకుంటూ వుంది. కానీ కిరణ్మయి ఆ అహాన్ని దూరంగా నెట్టే ప్రయత్నం చేస్తూ.

ఈ క్షణంలో నా దగ్గర యింత డబ్బు వున్నా గ్లాసుడు నీళ్ళని ఖరీదు చెయ్యలేక పోయింది కానీ ఆ వృద్ధ దంపతుల మనస్సులోని దయ బాబుని 'దాహం' నుంచే కాదు దాదాపు మృత్యువునించే కాపాడింది.

అసలిన్నాళ్ళూ అన్నింటికంటే డబ్బే గొప్పది అనుకునే కిరణ్మయి అది ఒక్కటే కాదు, విలువైనవి చాలా వున్నాయి అనే యదార్థం యిప్పుడే తెల్సుకుంది. కారు మెల్లగా నడుపుతూ చూసింది. ఆ ముసలి దంపతలు అలా నడిచిపోతూనే వున్నారు. వాళ్ళకి మనస్సులోనే నమస్కారం చేసింది. కారు ముందుకు దూసుకుపోతూవుంది.

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక)